

карва пжтници по океана. Докато пжтувашъ по суша, колата е на своето мѣсто. Обаче, щомъ напуснешъ сушата, колата е безпредметна. Дойдешъ ли до морето, тамъ други превозни сръдства те чакатъ, по-хубави отъ колата. — Ама колата ще ми е нужна, следъ като излѣза отъ морето или отъ океана. — Тамъ, отвѣдъ океана, има по-свършени, по-модерни коли отъ твоята стара кола. Речешъ ли да я пренасяшъ презъ океана, това ще струва по-скжпо, отколкото да си купишъ нова, модерна кола.

Защо човѣкъ се държи за своята стара кола, т. е. за старото? Той не знае, като влѣзе въ новия животъ, какво го чака. Той се намира въ положението на умиращъ, който иска да го облѣкатъ съ хубави дрехи, да турятъ на рждетъ му пръстени, но въпрѣки това има вжтрешенъ страхъ да не го обератъ. Какво показва това? — Че и като умира, човѣкъ пакъ се държи за старото. Какво е останало отъ старото въ него? — Само отрицателното: умраза, завистъ, недоволство, обиди, обезсърчавания и т. н. Обаче, човѣкъ не може да влѣзе въ свѣта на любовта, въ новия животъ, докато абсолютно не се откаже отъ умразата, отъ завистъта — отъ всичко отрицателно. Който дойде до границата на любовта, той ще бжде подложенъ на щателно пречистване, да не остане никаква следа отъ умразата или завистъта. Въ новия животъ нищо отрицателно не се допуска. Отрицателнитѣ прояви въ живота на човѣка, това е вълкътъ,